

Korpinpolska

Korpens polska

Suomi / Ruotsi 1980. **Tuotantoyhtiö:** Suomi-Filmi Oy, Sveriges Television Luleå. **Tuottaja:** Markku Lehmuskallio. **Ohjaus:** Markku Lehmuskallio. **Käsikirjoitus:** Markku Lehmuskallio. **Kuvaus:** Markku Lehmuskallio. **Laulut:** "Korpinpolska" (kansansävel, es. Paavo Katajasaari). **Leikkaus:** Juho Gartz. **Ääni:** Antero Honka-

nen, Juhani Lihtonen. **Pääosissa:** Pertti Kalinainen (Petteri), Paavo Katajasaari (isä), Hilikka Matikainen (Hilikka), Eero Kemilä (eräpoliisi), Mari Holappa ja Heikki Holappa (naapurit). **Helsingin ensiesitys:** 14.3.1980 Astra, Diana – levitys: Suomi-Filmi Oy – VET A-23747 – S – 2180 m / 79 min

Markku Lehmuskallio on entinen metsäteknikko, joka kiinnostui luontokuvauksesta ja kunnostautui pian sekä lyhytelokuvien (*Tapiola*, 1973; *Pohjoisten metsien äänet*, 1974; *Mies jolla oli kahdet kasvot*, 1975) tekijänä että näytelmäelokuvien kuvaajana (*Antti Puuhaara*, 1976; *Pulakapina*, 1977). Näistä *Pohjoisten metsien äänet* ennakoii selkeimmin Lehmuskallion pitkän esikoisen *Korpinpolska* näkemyksiä huoleessaan tuhoista, joita ihminen tietämättään tai tietten tahtoen aiheuttaa Lapin luonnolle ja eläimistöille.

Korpinpolska, alaotsikoltaan "Laulu ihmisestä, luonnosta ja sivilisaatiosta", on yhden ihmisen ahkeruuden ja sitkeyden tulos, Lehmuskallion usean vuoden aikana yksin tai pienen kuvausryhmän kanssa, minimaalisin varoin tekemä elokuva. Totunnaisessa katsannossa *Korpinpolska* saattaa näyttää pieneltä ja kapealta elokuvalta ja sen voi nopeasti kuitata huikaisevan kauniisti kuvattuna, Pohjois-Suomea taltioivana luontoelokuvana, johon on sisällytetty kankeahko tarina nuoresta parista ja vanhasta isästä elämässä metsätilalla byrokratian ja luonnon lakien välisessä hetteikössä. Kaikesta tästä kasvaa koneellistamista, luonnon raiskausta ravisteleva, hienovarainen luonnon puolustuspuhe.

Mutta jos *Korpinpolska* ei olisi muuta, se olisi vain eräänlainen glorifioitu Älä riko luonnon rauhaa – epistola. Lehmuskallio ajaa kuitenkin vastustamattoman syvältä tällaisten sinänsä terveellisten muistutusten ohi. Sen todellinen anti ja salaperäinen kudelma syntyy Lehmuskallion syvästä ja todellisesta luonnontunteesta. Hän on katsonut metsään syvemmälle kuin useimmat ihmiset. Elokuvantekijänä hänellä on harvinainen korva ja silmä luonnon äänelle ja liikkeelle.

Satojen kuvauspäivien saaliina Lehmuskallio tuo metsästä mukanaan aavistuksen aivan toisesta arvomaailmasta ja järjestyksestä, salaperäisestä neljännessä ulottuvuudesta. Ihmisen itsekäs ja omahyväinen tapa lähestyä asioita, joihin perinteinen länsimainen taidekäsityksemme perustuu, joutuu Lehmuskallion vision edessä hellittämään.

Korpinpolskassa metsä, suo, talvi ja kesä, eläimet ja kasvit tuntuvat katsovan sinua etkä sinä niitä. Ne päästävät Lehmuskallion ohjailmana niin lähelle, että luontoon vieraasti ja etäältä ihailien suhdatauva kaupunki-ihminen käsittää jotakin mitä ei ole käsittänyt ennen, kiinnostuu jostakin mistä ei ole kiinnostunut ennen, on nähnyt jotakin mitä ei ole nähnyt ennen. Katsojan silmät muuttuvat vuoroin pöllön, vuoroin hirven silmiksi. Katsoja samastuu, ei ihmisiin jotka ihmisinä ovat *Korpinpolskassa* epäkiinnostavia, vaan luontoon. Sanomatta mitään tämän päivän yhteiskunnallisista ongelmista *Korpinpolska* pelkällä olemassaolollaan muistuttaa, että ihmisen ongelmat asettuisivat aivan toisiin puitteisiin, jos hän lakkaisi tuijottamasta napaansa ja katsoisi välillä vaikka puun runkoa.

– Helena Yläsen (HS 15.10.1980) ja muiden lähteiden mukaan